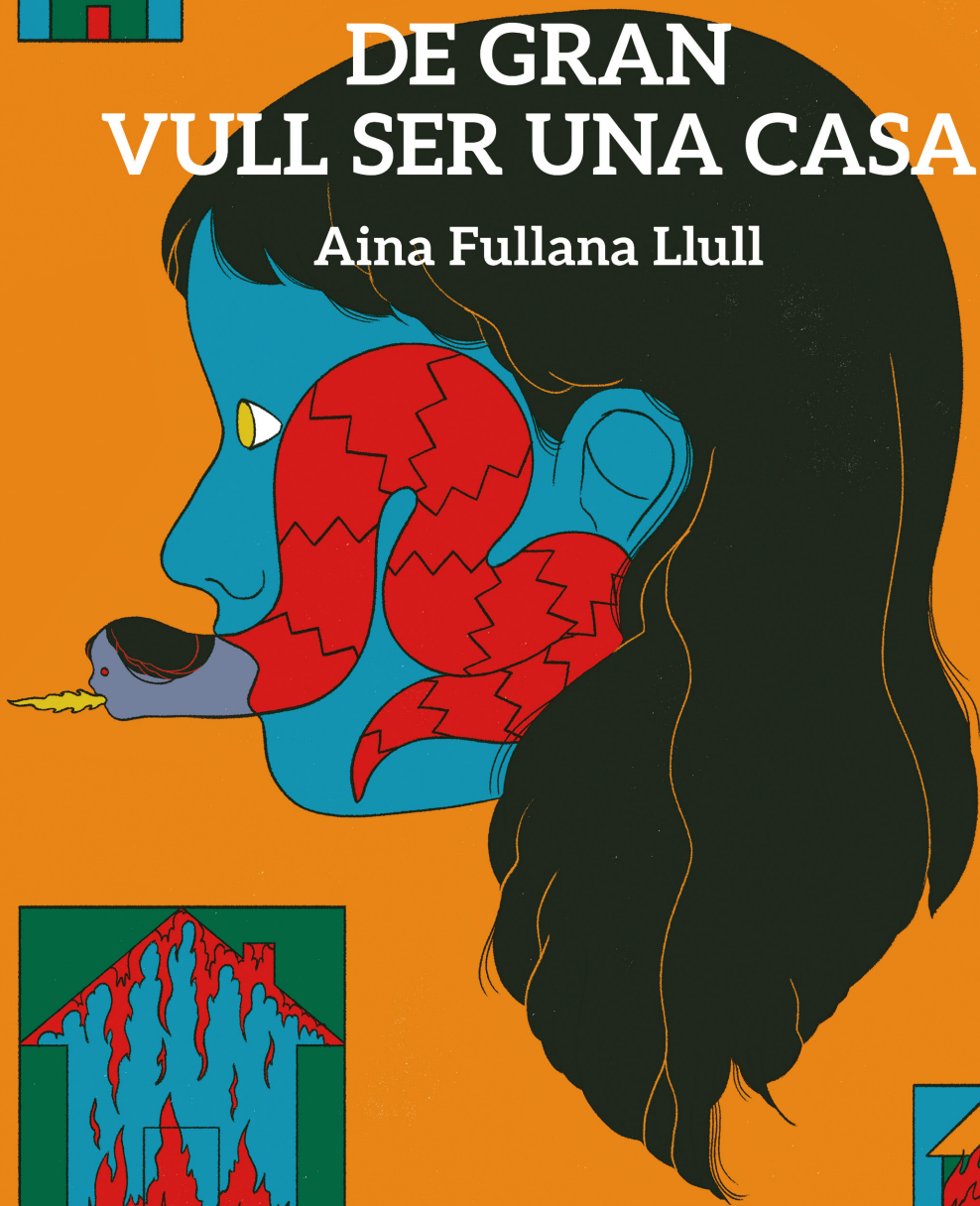

DE GRAN VULL SER UNA CASA

Aina Fullana Lull

PRESENT
2021

21/01/2021

Una cosa bona que tenen els hospitals és la climatització. Crec que, avui dia, que siguis d'hivern o d'estiu depèn senzillament de si tens calefacció o qualche manera d'encalentir ca teva durant l'hivern. És una qüestió de classes. Els que diuen que els agrada l'hivern són tots uns classistes.

A mi, els hiverns em cohibeixen. Torn una bolla de roba i només sé redolar del llit a la cuina i de la cuina al sofà. Som una persona d'estius, estic segura que les poques vegades que he estat feliç era estiu. L'estiu és com la setmana que ve després de la regla: la vida és més fàcil.

La xemeneia de ca nostra des Fumerol sempre ha estat una de les meves parts preferides de la casa. Llavors no era de rics ni tenir xemeneia ni poder-se comprar una casa as Fumerol. És al menjador, i quan el padrí i la padrina encara eren vius i venien a veure'ns hi torràvem qualche peixet o fins i tot sípia, si el padrí en duia. Em record que, quan vaig deixar de menjar, la sípia amb un poc de picada d'all i julivert era l'únic que em passava; la resta em feia fer mala via. M'encantava veure cremar la llenya, tan a prop com pogués, tant que m'enlluernava

els ulls i la cara se m'encenia i em tornava tota roja. M'hi hauria ficat dedins.

Quan mumpare se'n va anar, mumare no tenia esma d'anar a cercar llenya, així que a poc a poc aquella xemeneia es va anar podrint, que vol dir que mumare la va trasmutar en una espècie d'aparador espiritual. Ella li deia *altar energètic* o *espai sagrat*, depenent del dia, i hi tenia exposats trastos que «atreien energia positiva a la casa» o no sé què punyetes.

Aquella xemeneia la varen fer mumpare i mumare amb les rajoles abandonades de l'antiga fàbrica. I com que encara els en varen sobrar, de rajoles, també en varen poder fer jardineres. Mumare sempre ho deia: «Cada racó d'aquesta casa l'hem tocat amb les mans o ton pare o jo». Supòs que això ara li és igual.

Aquí no hi ha xemeneia, però fa calor, un poc massa i tot. Mentrestant, defora no només fa fred, sinó que avui plou i el cel és de color groc, però un groc molt postís, com a adulterat. És del color dels videojocs i els dibuixos animats quan s'hi pon el sol, com si estiguéssim tots dins un paper de cel·lofana.

Com si un paper de cel·lofana enrevoltàs l'hospital sencer i tapàs totes les finestres i nosaltres haguéssim de viure sempre dins un envoltori. Com un bombó. O potser som jo que hi estic embolicada. Som una mòmia que no es pot moure, amb capes i capes de cel·lofana que comencen a la meua pell i que ocupen un espai molt

més gros que jo dins aquesta habitació que podria ser de qualsevol. Les capes grogues em tapen els ulls, la boca i el nas, i fan ones quan respir. Fan que tot sigui borrós i m'estrenyen, m'engrillonem, m'asfixien.

Estic escrivint això, però en realitat estic aturada, dreta, enmig de l'habitació, que és tota el meu sarcòfag groc lluent.

23/01/2021

Ahir en Lluc em va venir a veure, però el vaig notar distant. Més del normal, perquè ja estàvem allunyats abans que m'ingressassin. O no? Sempre és el mateix, i després no sé mai què ve primer: la ruptura o l'ingrés. Supòs que de vegades és una cosa i altres l'altra, però és igual, la causa sempre és la mateixa. Jo. El meu malestar.

La por de quedar-me tota sola m'ha acompanyat d'ençà que tenc memòria. Però darrerament aquesta por ja no és tant una por sinó una sensació constant i molt concreta: sempre tenc la sensació que estic tota sola, maldament no hi estigui, perquè tenc la certesa que en qualque moment hi tornaré a estar.

De qualque manera, aquesta certesa em dona tranquil·litat, però al mateix temps genera una pregunta nova o em fa tornar a la mateixa pregunta de sempre: estaré així fins que em mori? Potser és això el que cerc quan em cerc la vena del coll: una resposta. Encara no la tenc; morir-se és més difícil del que sembla. On cony és, la vena?, per què em dessagn però no em mor?

És més fàcil viure com una morta que morir-se. I tanmateix, l'altre dia na Mariluz em va dir que ningú em

garanteix que quan em mori deixaré de patir. Té raó. Ja no em puc ni morir tranquil·la.

Per això em moc com una fulla d'arbre que pesa com un plom. A mi m'agradaria saber estar viva, però tenc fluixedat d'ànima. No ho trii: només som una morta que es vol morir, cansada de ser morta.

Ja em va passar amb n'Andreu. Quan li vaig contar el que em passava, em va dir «jo t'estim com ets, amb tot el que és teu i tot el que hi ha dins teu, sigui bo o dolent. Estim tot el que ets». I una merda.

Devia fer un any que estàvem junts quan em varen ingressar, res, una setmana i vaig sortir, però quan feia tres dies que era allà dins em va arribar una carta seva que deia que no podia pus. Cabró, amb tot el que jo havia aguantat... Vist en perspectiva, em va fer un favor.

No pots dir que ho estimes tot de qualcú si no estàs disposat a estimar el que no coneixes. Aquesta classe de declaracions d'amor em generen desconfiança, hi ha en aquests moments qualque cosa que m'allunya. Però fins a quin punt això és projecció o fins i tot en podríem dir manipulació? Fins a quin punt som jo que aliment que qualcú es cansi de mi anticipant que ho farà? Tornem-hi: la culpable som jo.

Tanmateix, en tot allò que ens inventam hi ha una part de realitat. Els primers dies, sí: la gent em ve a veure, em duen flors, pintures i llenços, m'envien missatges i em conten coses. Em demanen com estic amb l'esperança

que hagi millorat o que tengui un dia bo, volent que sigui n'Emma de sempre –la que sempre han conegut ells. Però aquí dins gairebé sempre estic malament i no tenc mai res per contar-los o, millor dit, no tenc res per contar-los que no els faci sentir incòmodes.

Ells viuen la seva vida i creuen que sortiré en poc temps i que tot serà igual. Però aviat es cansen de sentir cada dia el mateix quan els contest al telèfon, es cansen de no saber què més dir-me o com consolar-me, de sentir pena per mi i culpa per no voler mirar. El malestar els incomoda perquè durant uns minuts interromp el seu dia normal i corrent; ells s'ho estaven passant bé i tenien un dia de puta mare i havien anat a dinar no sé on, i després tenen entrades per a no sé quin concert i, clar, ningú vol anar a fer pogos després de xerrar amb una boja que s'ha intentat suïcidar. És una putada.

O tal vegada passen pena perquè quan entr dins aquest bucle no sé com ho faig però sempre és més fàcil contagiar els altres que sortir-ne. Com quan tenc les mans fredes i qualcú me les agafa per encalenticir-les amb les seves i en lloc d'això són les meves mans les que refreden les altres. Fins i tot pot ser que això ho pensi jo, i per això també deix de telefonar-los i d'enviar-los missatges. Tal vegada no és que es cansin de mi, sinó que se n'obliden.

No és que no ho compregui... Al cap i a la fi, supòs que l'amor implica certa responsabilitat i, per tant,

impotència quan la salvació d'allò que estimam no està a les nostres mans. Responsabilitat vol dir sacrifici? De què serveix estimar qualche cosa si en destrueixes una altra?

Els entenc. Per això, quan som aquí, no em queda altre remei que viure en el record. Record les vides breus que he viscut com capítols d'un llibre de relats o fotografies d'una exposició experimental. Les vides que es desfan com si no haguessin existit i de les quals només em queden les imatges que pint o escric, per si així me les crec.

En els meus presents, la vida que he viscut no serveix per res més que per recordar-la. Entre la classe de ioga del dimarts i la de manualitats del dimecres. Entre el dinar i el sopar. Entre la dutxa i la meditació grupal. En totes les estones mortes, que en són moltes, que no sé si són curtes però que es fan llarguíssimes. Llavors, per no morir-me jo dins les estones, record.